

dat het niet geheel uiteen spleet. Daar stond een bejaard priester op en besprak voor ons de vijf waarheden uit Gerson over het nut der biecht, opdat ieder zich op leven en dood zou voorbereiden; daar was ook een Dominicaner en bij hem biechten zij, die dat verlangden. Maar ik, alles in rep en roer ziende, beleed in stilte mijne schuld voor God, hem in goede hoop mijne ziel overgevend. Daar verschijnt de kapitein en zegt ons weenend, dat het schip het geen kwartier meer houden kan. Reeds dringt het water van alle zijden binnen. Daar vertoont zich een kerktoren. Fluks tot den onbekenden heilige gebeden. Op dien kerktoren nu aangestuurd, zooveel het kan; en zoover komen wij, dat de bewoners ons zien en met hun mutsen op stokken ons toewenken. De handen ten hemel geheven, bejammeren zij ons lot. Reeds is het schip niet veiliger dan de zee. De matrozen hozen de boot uit. Allen stormen op haar los, maar zij verzetten zich, daar zij niet zoovelen bevatten kan. Geen tijd is te verliezen, de een grijpt een riem, de ander een stang, een derde een kromhout, de vierde een plank. En zoo vertrouwen wij ons aan de golven. Ant. En die vrouw? Ad. Die hadden wij aan een kromhout gebonden en een plankje in handen gegeven tot riem; met een stok stootten wij haar zoo ver mogelijk van de scheepskiel weg. In de linkerhand haar kind, roeit zij met de rechter en is het eerst aan land. De dertig in de boot kwamen het eerst om, door de schommeling van het schip sloeg zij om. Ant. En gij? Ad. Ja, eene eenvoudige kurk ware mij meer waard geweest dan een gouden kandelaar. Daar valt mijn oog op het onderstuk van den mast. Met een ander licht ik hem uit en hij op de eene, ik op de andere punt gaan wij in zee. Daar valt nu de zwaarlijvige zeeredenaar ons op de schouders. Weg, gij derde! Maar hij stelt ons gerust: God zal ons nabij zijn. Ant. En de Dominicaner? Ad. Ja, die was gaan